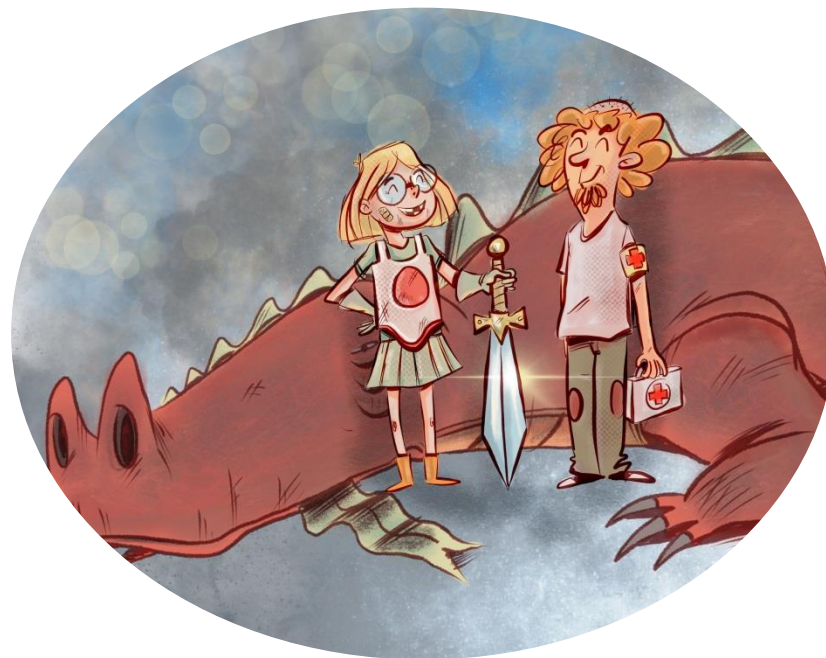

Jordina, Jordi i el Drac

Text: Mireia Vidal

Il·lustracions: David Carretero

T othom recorda el dia que la Jordina va entrar per la porta de l'hospital. No semblava gaire cosa, però en la seva mirada es notava que era una noia valenta. El primer cop que la vaig veure em va sorprendre que dugués mitja espatlla socarrimada i esgarrinxades per tot el cos. Però la Jordina no es va queixar ni va ploriquejar com segurament hauria fet jo. Ella va deixar que la cuessin, i tan sols va demanar que no s'entretinguessin gaire, perquè tenia molta pressa. Però les ferides de les cremades no es curen pas amb presses, així que, un cop li van fer tots els guariments, la van deixar marxar amb la condició que algú havia de passar per casa seva a fer-li unes cures diàries. La Jordina va acceptar, i l'encarregat de fer aquelles visites vaig ser jo.

El primer cop que vaig presentar-me a casa seva, enlloc de trobar-la al llit, em va sorprendre veure-la fent exercicis amb l'espasa enmig del menjador.

—Qui ets tu? —Em va preguntar quan em va veure.

—Em dic Jordi, i sóc el teu infermer—Vaig respondre intentant dissimular cert nerviosisme.—He vingut a fer-te les cures.

—Doncs fes-ho ràpid que tinc molta pressa—Va tornar a repetir la Jordina. I dit allò, es va asseure en una cadira i va deixar que li tragués els embenatges.

Durant varies tardes vam repetir aquell ritual. Jo arribava, em trobava la Jordina practicant amb l'espasa, li canviava els embenatges i ella sempre em deia el mateix: “fes-ho ràpid que tinc molta pressa”. Però quina pressa podia tenir aquella noia? Quina feina tan misteriosa havia de fer, que no podia esperar a recuperar-se.

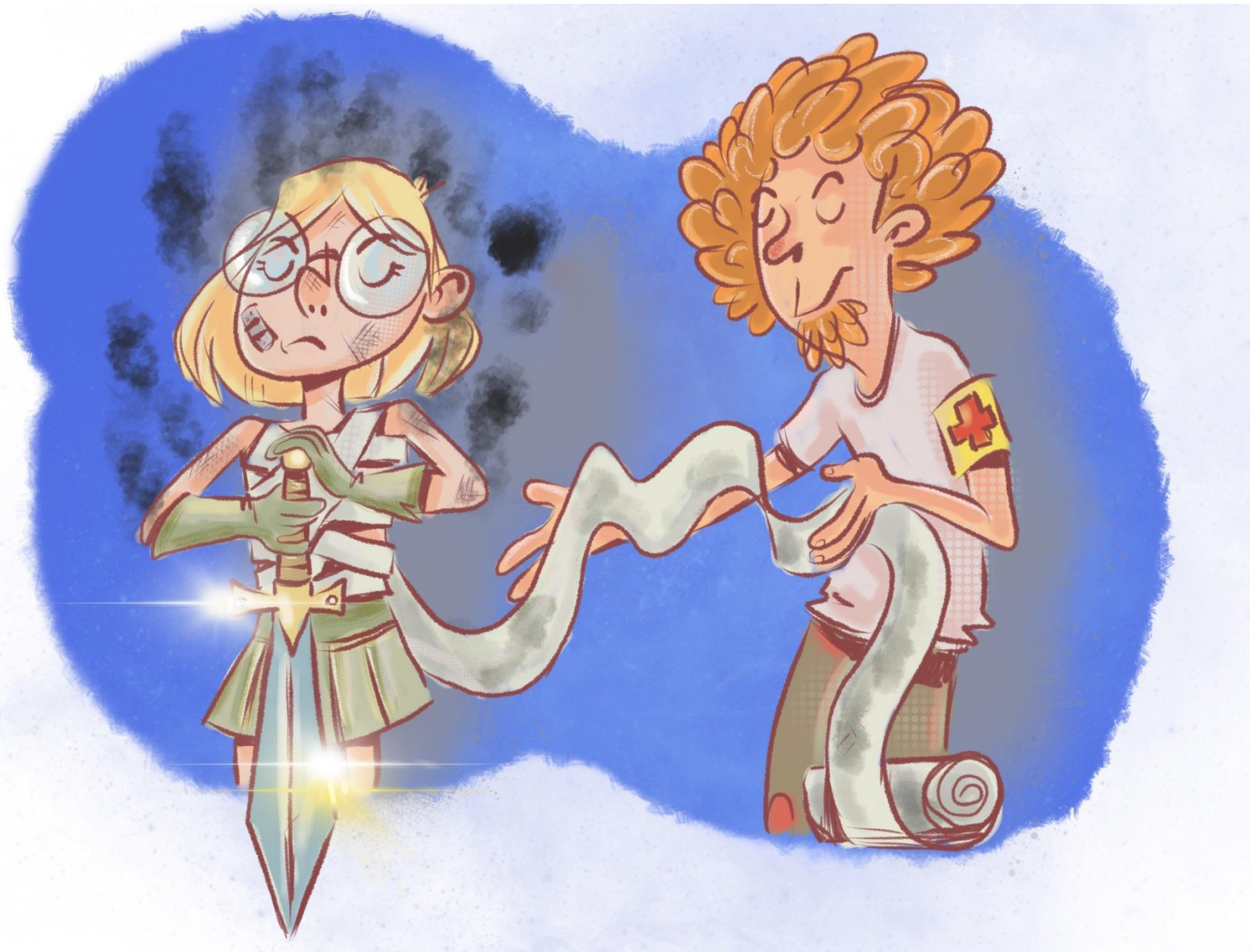
Tanta curiositat tenia, que estava decidit a preguntar-li. En la pròxima visita li demanaria on era que havia d'anar, però quan vaig arribar a casa seva, vaig trobar la Jordina estesa a terra amb les ferides novament obertes i més socarrimada que mai.

—Es pot saber què ha passat? —Vaig preguntar espantat mentre m'afanyava a curar-la.

Però la noia amb prou feines va tenir esma per dir: “Fes-ho ràpid que tinc molta pressa”. I després es va desmaiar.

Aquell dia, i els següents, me'ls vaig passar al costat de la Jordina. Les ferides eren delicades però ella era una noia forta i de seguida es va tornar a recuperar. Tan bon punt es va veure amb forces, la noia es va aixecar, va agafar l'espasa i va tornar a fer exercicis al menjador amb més ràbia que mai.

—I ara! Que t'has begut l'enteniment? —Li vaig dir quan la vaig veure fent voleiar l'espasa. —Encara estàs molt feble per fer aquestes coses.

—Doncs cura'm de pressa perquè no puc esperar.—Em va respondre. Però jo ja en tenia prou d'aquella cantarella, així que aquest cop vaig trobar el valor per encarar-me i traient-li l'espasa de les mans, vaig preguntar:

—Es pot saber on has d'anar que no pots esperar a posar-te bona.

Aleshores la Jordina em va dirigir una mirada cansada i va dir:

—He d'anar a matar un drac.

Allò si que no m'ho esperava, i menys encara tot el que la Jordina em va explicar a continuació. Amb els ulls plorosos, va dir-me que ella vivia en un poble vora les muntanyes on feia temps s'hi havia instal·lat un drac. Al principi la gent del poble el va rebre amb alegria, el visitaven, li duïen part de les collites i el drac sempre ho agraïa fent alguna exhibició divertida traient foc pels queixals. Als nens i les nenes els agradava i, confiats, anaven a veure'l sovint perquè els distragués. Però un bon dia, aquell drac que havia fet pensar a tothom que era amable, va treure la veritable maldat que duia dins i va començar a socarrimar a tothom. A partir d'aquell instant, va decidir que volia que la gent del poble li entregués cada setmana una noia per menjar-se-la, si no volien que els cremés les cases i els camps. La Jordina va ser la primera seleccionada, i va jurar que no permetria que aquell drac se la cruspís. Per això, cada final de setmana es presentava a la cova i lluitava amb l'animal disposada a matar-lo. Però per més que ho intentava, encara no ho havia aconseguit. Aquell drac en feia 10 com ella i malgrat la Jordina era hàbil amb l'espasa, no aconseguia vèncer-lo.

—Jo t'ajudaré!—Vaig dir fent un bot, quan la noia va acabar d'explicar la seva història.

La Jordina va mirar-me sorpresa, i més ho estava jo que no sabia d'on caram havia tret la rauxa per fer aquell oferiment. El cert és que sempre havia estat un noi més aviat poruc i era un infermer que no sabia res d'espases. Però la tossuderia i tenacitat de la Jordina em van commoure, i vaig disposar-me a pensar un pla per acabar amb aquella bestiola. Però quin?

Encara faltaven dos dies perquè arribés el moment en que la Jordina s'havia de presentar davant el drac, i jo me'ls vaig passar pensant i repensant de quina manera podia vèncer aquell animal. Vaig intentar aprendre a lluitar amb l'espasa, però no me'n sortia. Vaig recordar ungüents i medicines amb les que podria fer-lo marejar, però enlloc trobaríem prou quantitat com per fer caure a un drac, vaig pensar maneres de tapiar l'entrada de la cova, però segur que tan bon punt poséssim la primera pedra ens aixafaria, vaig pensar de tot fins que tot d'una vaig veure la solució al meu davant.

Havia arribat el dia de presentar-se a la cova, i mentre mirava per la finestra, vaig veure uns núvols negres que s'estenien cel enllà. Exacte! Aquella era la solució. Tan sols havíem d'esperar que ploqués perquè l'aigua apagués el foc del drac i la Jordina pogués avançar segura fins a clavar-li l'espasa al mig del cor.

Quan va arribar l'hora de marxar, vaig fer l'última cura a la Jordina, la vaig embenar tan bé com vaig poder per protegir-li be les ferides, i vam caminar fins la cova. Unes guspies de foc rebotant per la pedra ens van fer saber que el drac ens esperava, i de ben poc que arrenco a córrer, però la mirada valenta de la Jordina, que malgrat les ferides i el dolor aconseguia treure forces per tornar a enfrontar-se a aquell monstre, em van donar coratge.

—Sóc aquí!—Va cridar la noia plantada a l'entrada de la cova.

De seguida vam sentir el tremolor de la terra i vam entendre que eren les passes del drac.

—Veig que no et rendeixes mai. El que no entenc és perquè t'entossudeixes a lluitar si saps que et tornaré a vèncer.—Va dir el drac.

Però la Jordina no tenia intenció de rendir-se, i tot el que va fer va ser amagar-se entre els arbres.

—No t'amaguis, vine a lluitar—Va dir el drac enfadat.

No li agradava que la Jordina s'amagués entre l'espessor del bosc. Ell era tant gran, que no podia distingir-la entre tanta fullaraca. Però la Jordina necessitava guanyar temps fins que ploqués. Els núvols negres ho cobrien tot, però no queia ni una trista gota.

—Surt, si ets tan valenta com dius. Vine i tornarem a lluitar.

De sobte, un llamp va anunciar la tempesta. El drac va entendre que havia d'atacar-la abans que ploqués, i va atrevir-se a avançar fins als arbres.

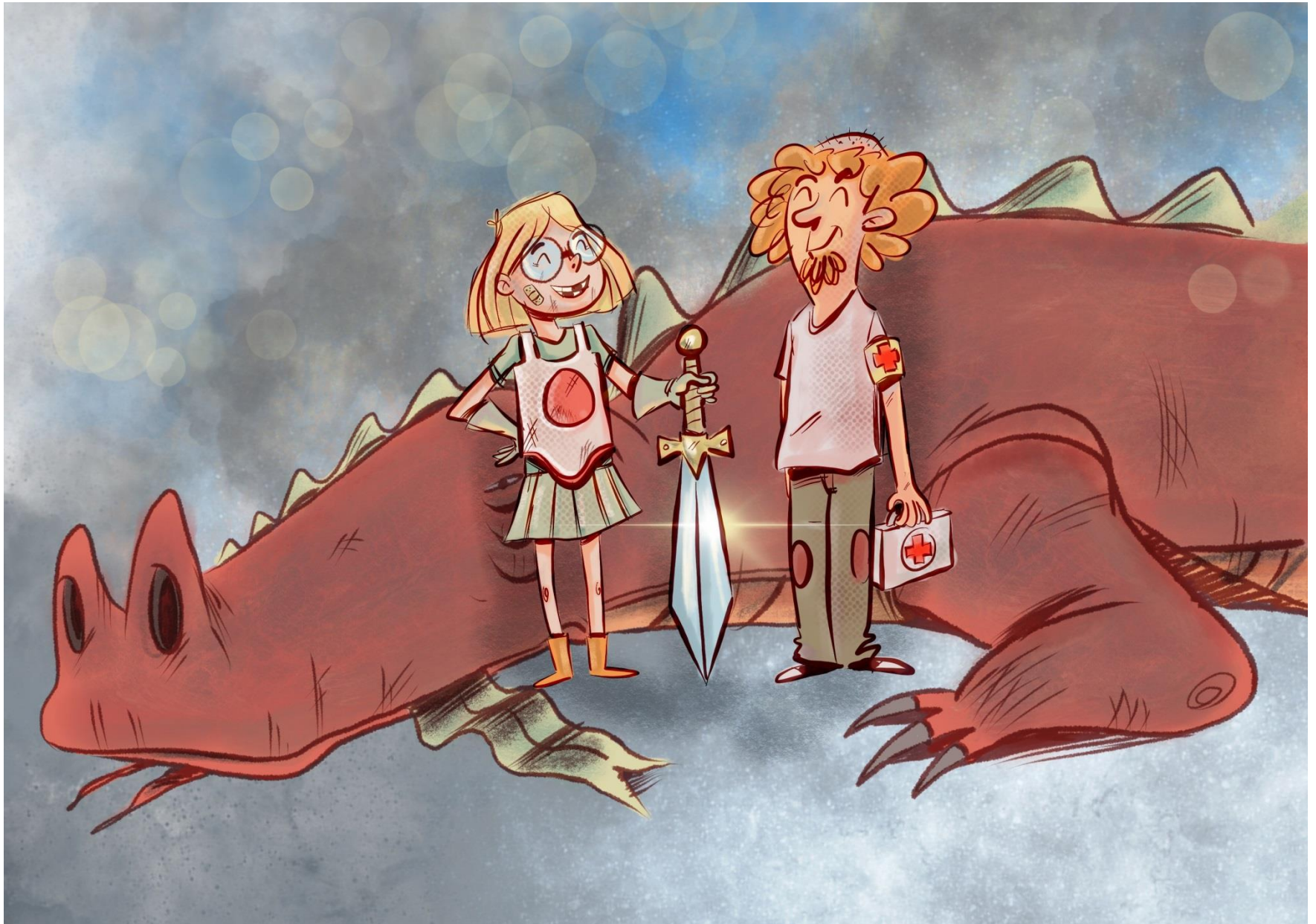
—Ep, no ha vingut sola!—Vaig cridar sortint del meu amagatall. —Primer m'hauràs de guanyar a mi, si vols menjar-te-la.

I dit allò vaig començar a córrer amunt i avall fent que aquella bestiola es distraqués intentant seguir-me amb la mirada. No penseu pas que allò era una estratègia elaborada i pensada per acabar amb el drac, més aviat era fruit dels nervis i la por que em sacsejaven el cos i em feien córrer com un embogit per tot arreu. Però va funcionar, i al cap de pocs segons va caure una gota, i després una altra, i una altra, fins que el cel va deixar anar un aigua que feia difícil poder veure a través d'aquella cortina d'aigua. El drac, enfurismat, va deixar anar una flamarada que immediatament va quedar apagada. Havia arribat el moment i la Jordina va aprofitar el desconcert de l'animal, per apropar-se a la seva panxa i...

Del que va passar a continuació no me'n recordo. Sé que vaig caure desmaiada i quan vaig obrir els ulls la Jordina m'eixugava el rostre amb un dels seus embenatges.

—Vinga valent, desperta que ja ha acabat tot.

Quan per fi vaig poder incorporar-me, vaig veure el drac estès a terra amb l'espasa clavada al cor, i la Jordina no tenia ni una sola esgarrinxada.

—Ho has aconseguit!—Vaig dir observant amb admiració aquella noia.

—No ho hauria fet sense tu.—Va afegir ella.

En aquell moment sé que vaig pensar que potser la noia tenia raó, potser sí que jo també havia fet alguna cosa, però tot el que sé és que la notícia es va escampar i tothom va començar a parlar de que un tal Jordi havia derrotat el drac. Pocs van saber que en realitat l'havia matat la Jordina, però d'aquella noia jo en vaig aprendre una cosa que no oblidaria mai. A vegades els dracs potser no es vencen a la primera, però si no ens rendim i seguim esforçant-nos, finalment aconseguirem derrotar-los. Així, o trobant algú pel camí disposat a ajudar-nos. Aleshores sí que les coses poden ser més fàcils, encara que l'ajuda provingui d'un infermer nyicris i poruc com jo, que tot el va fer va ser tenir cura de la noia que havia de matar el drac.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

SJJD

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital